

У Новоме Саду 31. јануара 1885.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се пиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације пиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

ПРЕД САБОР.

Та у свету било ј' свашта, —
Што је било бива с нова.
Више пута, много пута
Снадне књига па два слова.

Ако дође до сабора,
Као што се ломи, гњечи,
Неће требат' ни два слова,
Довољне су и две речи.

Ако дође до сабора,
Не морамо, драги брате
Из њиховог узур-дома
Замарати адвокате.

Не морамо бират' људе
С цилиндером, с два капута,
У којих је српска мисо
Параграфски заврпута.

Ми стојимо испред чвора
Што се оштро пресећ' мора.
Корен нашем новом јаду,
То се зна и без доктора.

Не морамо бират' људе
Са вештином „испод дера“ —
Испод свите, испод гуња
Има доста карактера.

Не морамо бират' људе
Говорнике од запага,

Што беседе знају дуљит'
Од два, од три, од сто хвата.

Не морамо бират' људе
Који радо крију боју.
(Не дајмо им те прилике
Да огреше душу своју.)

Том сабору, што се спрема
— Ако с' како не распешти*) —
Не требају матадори,
Што се хвале да су вешти.

Кад нам ове главне муке,
Коренити боли прођу,
Кад се сталап темељ врати,
Тад видари нека дођу.

А сад ваља само звати
Две латинске кратке речи;
Само цигле до две речи —
Тим се ова куга лечи.

А те речи знаће викнут'
И под гуњцем Србин прави,
То су речи наших деда
И прадеда куп криви.

Таке људе ваља бират'
Што не знају други пропис,
Само ове до две речи:
„Liccat que vobis —“

Шетња по Вршцу.

III.

Неко је рекао: „Кад човек хоће да пише о жепскињама, треба да умочи перо, не у мастило него у јутарњу румен.“ Мени се опет чини: кад човек хоће да пише о нашим данашњим приликама, треба да замочи перо у румен — стида. Ал да! Кад би се стид могао купити у флашицама као мастило, друкчије би стајале наше ствари. Тада би се мирно могли шетати и по Вршцу и по Новом Саду, па да нам и не скрене мисао у Будапешту.

Но изволте шетати ако можете, кад се ето наша господа посланици и опет одвезоше на конференцију. А да се нешто рашчује, е ће се здружити и састати седам гладних година, наш народ не би већма страховао, но што страхује од помисли, да ће му се састати посланици.

Људи су данас веома јако променули време. До сад је био обичај, да се наш народ састаје пред изборе и опредељује својим посланицима програм; — данас се састају посланици после избора и опредељују програм — народу.

Сиром Бечкерек! Он 1869. год. није ни сањао, да ћемо за 16 година доћи до — Будапеште. Па како тек у Будапешти нагло напредовасмо! Испрва, приликом прве будапештанске конференције, држасмо се хотела, у коме обично одседају Срби, т. ј. „Енглеске краљице;“ друга будапештанска конференција отишла је већ у хотел „Хунгарију“, па затим у саборске дворане, и ако још дуже овако потраје, виђаћемо наше посланике по министарским — предсобљима. То ће онда бити знак, е је дошло време равноправности, време у коме нас поред најгоре во-

ље нико неће моћи гњечити, јер се пећемо у ничем разликовати ни распознавати од великоварадинских бирача министар-председника.

У осталом, можда и немамо право што се окосимо на будапештанску конференцију. Сирота, морала је да се саветује при затвореним вратима, па мора још и данас да крије трагове. Ко зна, можда би и она рекла као и досадање српске конференције: „Оди народе па слушај твоје избранике: дођи и види где се ради на твоје добру —“ е ал онда би све то чула и мађарска влада, а мађарска влада зацело нема тачна извештаја са те конференције, као што га нема ни народ српски. Боже мој, ако је одиста тако: — да љуто ли је онда насео мађарски министар-председник. Он ваљда бедник мисли, да су се српски посланици крили од свог рођеног гарода, и да због народа побегоше у Будапешту. А да је наопако чуо, како је Ђурковић крио Германа, и бранио ово мало српске сиротиње, или да је чуо уздинског посланика Исаковића, би оп бога ми довео жандаре и почео да сече будапештанску конференцију горе по ону у Уљми.

Па зар под таквим приликама није било добро што г. посланици затворише врата?! Оно дабогме, за Ђурковића, Исаковића и многу другу госпуду било би пријатно, кад би народ знао шта су они говорили, те би им сад клицао: „живили“, и посио у срцу те поборнике свога права. Е ал они може бити презреше видљиву славу, само да обману Тису.

Дакле све допде, док се не сазна права истина, и док се не докаже: да ли се друга будапештанска конференција крила од свог народа или од мађарског министар-председника, нетреба је осуђивати. Но ако је когод од пошгованих читаоца „Стармалог“ с тиме на чисто, онда је дабогме друга ствар.

ШОДЛИСТАК

Два малера на мору љубави.

— Хумореска. —

(Свршетак.)

Ха, ха, ха, смијао се Доситије, да су сви гости у њега поглед упрли.

— Кад сам кући дошао, настави Јулије, казала ми је газдарица, да се Анкина мати јако љути и да је Анки забранила за казну до Духова из куће излазити. Па и то, да је Анка казала да је код „баба Доре“ купила оно јаје, те сигурно да „баба Дора“ није јаје стога добро скувала, што јаја, кад се дуго кувају, радо луцају, па је тако она на квару. — —

— До врага, повикнем ја, кад и „баба Дорин“ профит смета нашој љубави, то ћу се одмах сутра очистити из овог несретног мјеста! — И одржао сам ријеч, макар су ме заустављали пријатељи и моја газдарица — дошао сам ево овамо. . .

Доситије се још увијек смијао.

— Лако се теби смијати туђој несрећи, карао га је Јулије.

„Не смијем се ја твојој несрећи“, прихвати Доситије, „него ми је мило, што ја нисам с'м, ком су лађе потонуле на мору љубави.“

— Зар се што слично и теби догодило?

„Да“, одговори Доситије.

— Па де причај ти сад мени.

„Хоћу, само ћу ти све на брзо испричати, јер већ је доба да одлазимо кући.“

— Дакле почињи.

„Ти познајеш „лијену плавојку“.

— Познајем.

„Баш на св. Саву,“ настави Доситије, „упознам се и заљубим у „плавојку“ и одмах последије неколико дана пишеш јој, како сам се у њу смртно заљубио и како не могу живјети у незнању, да ли ме она љуби или не? — стога нека ми одговори. Она ми се одиста огазове. Помисли како сам сретан био, ну моја срећа непотраја дуго, једва четрнајест дана. — Опај исти Петар, што се са Стевом завадио замоли ме, да му саставим љубавно писмо за Љубицу, јер држи да сам ја у том ејештији. Ја саставим једно писмо за „плавојку“ а друго за Петра. Обадва метнем у нутарњи џеп од капута и одем, да једно предам „плавојци“ а друго Петру. Дуго сам около тумарао, а нисам ни једно наћи могао. У први сумрак пођем кући, ну на путу сретнем

У осталом, ко ће знати шта мисли будапештанска конференција. Можда је она не дао бог анархистична, можда она ради овој земљи о глави, па се само из мамети и предосторожности не лађа анархистичних средстава. И одиста: не би било ништа дуђе, по у овој земљи употребити на прилику динамит. Тисина је влада за време десетогодишњег министровања довела ову земљу у сваком погледу на ивицу пропасти; и анархисте не би требале ништа друго да чине, но сасвим оно исто, што чине Тисини пријатељи. Нека само подупиру ову владу још десет година: и тиме би сигурно већма припомогли да се упропасти ова земља, него да пале трипут на дап дипампта.

Напоследку има још пуно разлога због којих не треба нападати другу будапештанску конференцију. Она је поништила кикиндски програм на кога смо толико викали, и довела на место њега неку резолуцију. Ту је резолуцију саставио нами Србима главом Ђурковић, па ако се добро узвладамо може нам идуће резолуције састављати министар Тиса. А кад догле дође, онда ће бити тежња нотабилитета потпуно изведена, онда ћемо бити с Тисом — измирили и у сваком пријатељству. А ко сме рећи да је противан томе?!

На сваки начин сте читали већ по повинама и то, да је будапештанска конференција решила, да се покрене у мађарској престолници велики српски лист. Да се покрене . . . Ал' ето лист поред свег решења не хтеде да се покрене, а господа посланици пекако сви до једног заборавише своје новчанике код код куће. У повинама пише, да ће се сад обратити народу, па да он даде поваца. Но и ту је запело. Треба неко да купи прилоге, а наименовани патријар се још није решио: хоћели допустити калџерима да

„плавојку“ и кажем јој, да јој имам један лист уручити, а она одговори: „Дакле молим вас дајте брзо, морам се кући журити.“ Ја брзо извадим писмо и пружим јој га, а она га узме, стисну у руку и оде.“

„Мало затим, ал' ето Петра. „Но фала богу,“ повичем ја, „од кад те тражим“ — „Јеси ли саставио?“ — запита он. „Јесам“, одговорим и турим руку у џеп, да извадим саставак. Кад тамо, ал' мјесто саставка извадим писмо, што сам га имао предати, „лијепој плавојци“. — „Триста му мука,“ завичем, „промјенио сам писма. „Плавојци“ дао сам саставак за Љубицу, мјесто њена писма. — Појурим за „плавојком“ ал' нисам је могао стићи. Повратим се кући — читаву сам се ноћ превртао као у грчевима — Најпослије осване и сутрашњи дан — који ми донесе писмо од „плавојке.“ Ево шта пише у њему:

Господине!

Незнам, како да себи тумачим дрзовитост, што сте мени уручили лист, што сте некој Љубици намјенили. — Ваљда сте хтјели тиме показати, да сте ме преварили. Али нека, нека! Ја вас одсада презирем исто тако, као што сам вас досада лубила. Срам вас било! — Враћам вам уз овај „Љубичин-лист“ и онај први, што сте ми писали. Ако сте поштени повратићете и ви мени мој.

Увријеђена Д. Н.

зају по пароду, те да тај посао обаве. Тако би се, знате, још најбрже обавила ствар, јер би народ одма разабрао, па чему је: — не би му требало ни јечи говорити.

Но допустите да прекинем: јер се не може даље писати о свој ствари. Хартија је од срама и стида поцрвенила, мастило од грозне побледило, а бледо мастило на заруделој хартији не издаје слова. . .

Θ.

Разговор на калимегдану.

Млађи Ђак. Како се зове онај стари закон енглески, који свакоме осигурава личну безбедност?

Старији Ђак. Зове се „*Habeas corpus*“, — јер се тим речима почиње.

Млађи Ђ. А шта значи то „*Habeas corpus*“?

Старији Ђ. То значи: „*Имај тело!*“

Млађи Ђ. А имамо ли и ми у Србији какав закон налик на тај?

Старији Ђ. (Смеје се) Имамо, дабогме, и ми нешто налик на то. И од нас се иште да имамо, јер само се тело може апсити и кињити, стрелјати, вешати и давити, — што духу не може да пасира. Даклем „*Habeas corpus*“, то је излазна тачка и наших великих и малих сејм —

Жандар. (Иза леђа.) Море децо, о чему ви то разговарате?

Старији Ђ. Та ево доказујем моме другу, како не ваља читати других новина, него само „Видело“.

Жандар. Тако, тако; ви сте добра деца. А ја ловим само оне, који се усуђују прогивно мислити.

Калимегданџија.

„Помисли,“ настави Доситије, „како ми је било. Пођем да ју тражим, да јој све искажем и да ју молим за опроштај. Али кад сам ју срео, поздравим ју, а она охоло окренула главу, па ни да погледа. То ме је увриједило и одмах јој поштом повратим њен лист. Касније је увијек од мене окретала главу. Ето, то ти је историја моје — бог зна које — али до сад посљедње љубави.“

— Знаш, шта ми се у томе најсмјешније чини, пријети Јулије.

„Шта?“

— Што се ова сва зла у наглости догађају. Стево у наглости отворио кутују, па разбио јаје; ја у наглости хтео турити јаје у џеп, па га згњечио; ти у наглости дао туђи саставак мјесто писма — стога неваља никада наглити.

„Ми смо се дакле научили памети,“ прихвати у шали Доситије.

— Како мислиш?

„Видиш, да се не журимо кући.“

На ово се слатко насмијаше, платише, дигоше и одоше. — Кад сам кући дошао, приближио сам овај разговор за „Стармали.“

Сретен Данчин.

У Ш Т И П Ц И.

„Турски Народ“ изјављује, да ће „опој господи свештенству и учитељима као и земљеделцима, којима је прошле године новине за половину цене давао, дати им с божијом помоћи и ове.“ Штета, што „Турски Народ“ није штампао имена те господе, те да видимо, који су ти људи и колико их има, који и за половину цене такав лист држе.

*

„Вражје Доба,*“ чувши за ову изјаву свога брата по Герману, јавља на све стране, да ће оно и бесплатно свој лист свакоме слати, само да би тако нашло људе, који би хтели тај лист држати. „Турски Народ“ опет се хвали, да „Вражје Доба“ нема ни толико таквих претплатника, каквих он има. Бурназ теши „Вражје Доба“ и обећава му своју моралну помоћ, „Турски Народ“ пак ликује и са поносом им вели: „Чак и ја сам бољи од вас!“

*

Легат арадског грађанина Панте Јовановића у корист занатлија пропао је за то, што је адвокат Бурназ рђаво тестаменту написао, па су је покојникови рођаци судским путем оборили. Како би било, кад би се исти адвокат осудио, да до краја свог живота непрестано преписује ту тестаменту, те да тако увек пред очима има грехе своје младости и незрелости?

*

Поп-Панта је честитао новосадском великом жупану имен-дан и том је приликом у својој наздравници рекао, да на целом свету српској народности није нигде боље, него што је у дичној мађарској држави. Због ових лепих речи многи осуђују поп-Панту, некадањег жестоког поборника народних права и интереса, али немају право. Красна ракија и вино и добро јело разњези човека, па је поп-Панта по свој прилици тако и осећао у тренутку, кад је споменуте речи у својој здравици избацо, а позната је ствар, да сиг гладном не верује, те ни поп-Панта није могао у том тренутку веровати у народну невољу и беду. У таквим slabим тренутцима гледа човек кроз ружичасте паочари на свет, па му изгледа, да је све лепо и красно, те с тога није никакво чудо, што се и поп-Панти учинило, да српској народности нигде није боље, него што је у дичној мађарској држави. С тога нека му је са наше стране просто, а како ће се он са својом сопственом савести разрачунати — то је његова ствар.

*

Мађари се ужасно срде, што је сибињска порота ослободила уредника румунског листа „Трибуне“ и траже, да се та порота укине и да се строжије мере предузму против народности. За о.о да богме да поп Панта није знао. Иначе би му здравица сигурно са свим друкчије испала.

*

Дружина око „Стражилова“ изјављује, да је из чистих побуда покренула свој књижеван лист, па уместо да се ограда, што јој се лист по бачкој дијецези у конзисторијалним циркуларима упоредо са политичким листом „Вражјим Добом“ препоручује, а

она се у 4-ом броју Стражилова ограђује против „нејасне и магловите“ белешке, што је изишла у првом броју овогодишњег „Стармалог“ и из које „провирује злурадост.“ Чист рачун — дуга љубав, вели наша пословица, дружино око „Стражилова.“ Те се последице држи строго и доследно, дружино, па ти неће имати ко шта замерати, а споменута белешка није тако „нејасна и магловита,“ као што дружина вели, за то најбоље сведочи „изјава“ те дружине, јер коме је перо за капом, тај га се и сећа.

*

Доследни своме имену, почели су вршачки нотабилитети да приређују неке „нобл“ игранке. Са својим кикиндско-пештањским програмом нису могли никог на танак лед повући, па сад мисле, да ће са „нобл“ игранкама што постићи. И заиста су постигли оно, што су тражили: празну дворану и дефицит.

*

Друга будимпештанска конференција српских „нотабилитета“ из Угарске и Хрватске је решила је, да издаје нов дневни лист, који ће у склад довести интересе српског народа, српске цркве, наменованог патријарха Германа и мађарске владе. За ту цел, т. ј. за издавање таквог листа скупљено је супскрипцијом већ 15,000 фор. Веле, да су готово сав тај новац из свог џепа дали Стева Поповић Вацки, Ђурковић и Стојачковић, а врло мали, управо познати део да је дала мађарска влада. Код таквог „пожртвовања“ разуме се, да нотабилитетска ствар мора процветати.

*

Вршачка сиротиња приређује забаву, а чист је приход одредила на то, да се покрије дефицит са „нобл“ игранке, коју вршачке „нотабилитетлије“ у корист сиротињи приредише. Тиме хоће сиротиња да се „нотабилитетлијама“ реванжира.

*

Земунски поп Никола тукао је фенечког калуђера, што му овај из сваког бурета оточио два акова вина, па ујутра толико исто воде сипао. Поп Никола је потпуно право имао, јер он као веран слуга божјег олтара не може допустити, да ико фалшификује Христову крв, али фенечки калуђер није имао право, што је ради обране потегао сикуру на поп-Николу, јер је требао признати своје недело и покорно отрпети поп-Николине буботке. У осталом, кад тако што чине слуге божјег олтара, шта треба онда да чини људска олош по чардама и другим таквим местима?

*

Карловачки ђаци, декоришући дворану за беседу на три јерарха, хтели су на прво место да метну слику нашег неумрлог Бранка, те да тако сваком посетиоцу у очи падне. То се није свидело управитељу карловачке гимназије, па се продера на своје ђаке: „Ми смо добри Срби и без Бранка. Обесите на ово прво место његову свјатост патријарха, т. ј. не патријарха у персони, већ његову слику) а Бранка турите тамо где у буцак!“ Поред свег тога, ма у буцаку стајала Бранкова слика, то ће место ипак бити прво, а последње оно, на ком буде Германова слика висила.

Медицинске новине јављају, да се искуством дознало, да бели лук лечи бесикло. Из Вршца пак јављају, да је од неког доба адвокат Бурназ престао пити далматинске ракије, па једе непреставо бела лука, али нико на њему не може никакве промене приметити, него је остао онај, који је и пре био.

Уједно јављају оданде, да и један муж гони своју жену, да ова непреставо једе бела лука, а узрок није никоме познат.

Главном државном тужиоцу врло је жао, што је сибинска порота ослободила уреднике румуњског листа „Трибуне“, па да би своје болу одлауо, подигао је преку парницу против „Заставе“. По томе многи суде, да ће се ове године заиста српски народно-црквени сабор и сазвати, јер ето власт већ чини припреме за сабор — почела је већ да гони српску народну штампу.

Државни тужилац Козма вели, да њему не би ни на памет пало, да против „Заставе“ подигне преску парницу, да га на чланак „Омладини“ није упозарио један повосадски адвокат и пријатељ српске автономije.

Српски нотабилитети су се хвалили, да ће много добити од угарске владе, па нису добили ништа, него су се само бламирали као незрели политичари пред својим народом и осталим светом. Српска пак народна слободоумна странка може се у том погледу са правом похвалити, јер њезин је орган „Застава“ добио — преску парницу. Види се дакле, да је српско-народна слободоумна странка боље уписана и да може од владе више постићи, него што су то нотабилитети кадри били.

Вл.

Бележнички испит.

Председник испитне комисије кандидату: Изволите ми набројати све дужности великог жупана.“

Кандидат: „Извините, г. председниче, али ја се нисам спремао за великог жупана, већ за простог бележника. Изволите дакле питати о бележничким дужностима, па ћу вам ја на питања одговорити.“

После овог одговора закључи комисија, да кандидату не постави никакво питање више, по што је у напред већ уверена, да ће он на свако питање умети одговорити. И тако буде исти за бележника оспособљен, а уз то треба и то још знати, да је кандидат приликом прошлих избора за земаљски сабор стекао себи бесамртних заслуга, те већ по томе мора да има одличних способности за нотароша.

Созвр љонц

Проглас.

Ко год сумња о томе, да сам и ја парче Србина, — ја га (нарочито пред избор) молим, да не прочита моју књигу о Албанији. — (Ово се тиче само бирача мојих, албан (Хедервари) може је слободно прочитати и за огледало заденути.)

А. Бурковић.

П у с л и ц е.

✠ Кад неће мана (колико би је желио) да пада из неба, онда Ђ В. тражи манае у устројству нашег сабора. (Блажени алчуги и жаждушти, јако ти наситјат се.)

□ Даклем Италија се оружа и полази на црвено море. (А ја сам више пуга сневао, да ће тек из црвенога мора поникнути прави и стални општи мир. Још се мој сан може скоро испунити).

⊙ Даклем нотабилитети наши нису се баш са свим одрекли акције — то нам сведочи и њихов нов лист од силних акција, које народ — не даје.

⊙⊙ Ал што народ не да, да ће Тиса-деда, рад јачег процена — из народњег џепа.

∞ Даклем српска комисија вратила се из Лепоглаве. Те ће се сада и у Србији по тој мустри задати велика апсана (Да-ли ће бити који кабинет и за већу господу?)

☺ Сви су листови јавили да је у Загребу скорнице држана беседа „у спомен пок. Ђ. Даничићу“ — само је „Наше доба“ јавило, да се та беседа држала „у корист“ Ђ. Даничићу. („Нашем добу“ јамачно се већма допада реч „корист“ него „спомен“, па ма како леп био.)

* * * У манастиру Фенеку догодила се духовна свађа. Један калуђер мал није ударио поп Николу по духовној глави, својом оштром духовном сикиром.

△ Познато је да су се у пештанској полицији откриле неке азијатско-турске прилике. Сад је у Пешти за главног капетана изабран неки г. Тогök. Дај боже да овај хомеопатичан лек помогне!

Неколико финих речи и израза,

којима се одликује „Видело“ од других (нешколованих) пиљарца.

Зверад. — Дивљач. — Штенци. — Живо тиње. — Крволочко дивјаштво. — Зверски нокти. — Дивљи урлици. — Разјапљене и запенушене чељусти. — Дивљачке теорије. И т. д.

Ово се све налази само у једном чланку у 21. броју „Видела“. — Из ови се речи види, како се „Видело“ јако труди, да буде увек писано у духу данашње владе Србијанске. (Препоручујемо „Врки“, да се и он по каткад осврне на ово неисчерпајемо врело владајуће углађености.)

Проба пера.

LXXXIX.

Ето га, на.

Им'о неки јункер
Коса у кавезу,
Па га поче учит'
Певат' масељезу.
Das war schön!

Кад је кос ту песму
Научио лепо,
Тад се јункер преп'о
И од страха крп'о.
Das war dumm!

СХ.

Синоћ доцне се до,
Нешто писат хтедо',
Нису били никакви
Дубоки уздаси,
Ал у лампи неста уља,
Лампа се угаси.

Ја у одар понебох
Стиховања разна, —
Артија ми мораде
Преноћити празна.

Кад је јутрос зорна зрака
На артију пала,
Тад артија празна
Рече лампи: хвала!

Ја сад ово написах,
Да артију казним здраво
— Ал у себи осећам:
Имала је право.

Г—д—н.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

У школи говорила су деца пословице, које коју зна. Сокица рече: „Пошљи лудога на војску, па седи на плачи.“

Учитељ. А где си чула ту пословицу?

Сокица. Тако моја мати увек каже, кад тата оде на пијацу.

Ленка. Деда, ти си ваљда умочио твој нос у вино.

Деда. О, од куда ти то мислиш?

Ленка. За то, што ти је нос цивен.

Кад је први пут ове године зима стегнула, дотрча нест Ленка матери својој у собу са овим речима: Мати, у нашој бари има пуно кајмака! (До онда још није никад видила лед).

Кад сам малој Меланији причао ону познату басу досетијеву „О мишу и мачки“ а она ће ме запитати: јели, зар је мачка појела и точкове и капап? (Она је међу њеним играчкама имала неког миша на точковима, па га је вукла за ужицу.)

Чедомиљ.

Био је леп дан, те сам отишао с Меланијом у шетњу. Мимо нас прођу два ђака који се нешто жестоко препираху о амфитеатру. Кад смо дошли кући, а Меланија примети: знаш, тако би волела да будем амфитеатер!

Чедомиљ.

Сестра мале Меланије је нешто гласно учила „о створењу света.“ Меланија је неко време пазила, те онда запита: је ли, како се прави небо?

Чедомиљ.

Чуј мама; Влада каже дапас је Туцин дан! А јел, мама, кад је Аван дан!

М—ћа

Један пут рече мати свом сину и ћерци да ће их дати док оду у Вуковар сликати, а синчић од радости оде да се пофали својој старијој сестри и рече: ал сестрице мене и Мицу ће мати дати у Вуковар на папир прелепити.

Милица је слушала да кад се што овде неможе добити, то се онда бештелује из Беча или које друге вароши; један пут ће рећи матери да јој нешто купи. Мати јој рече да нема новаца. А Милица ни пет ни шест, већ рече, па кад немаш а ти бештелуј од горе.

Мали Ника запита своју матер, каква је њена мати била. Мати му одговори, па лепа. Та знам да је лепа, ал јел била од тебе старија или млађа.

Једна госпођица запита малог Бранка: има ли тај господин жену што је сад ту био. Има, ал није му баш права жена, мати му је.

Човек неки дође у дућан код г. Пере обућара да купи детету ципеле, избере и запита: пошто су? Четир динара! А то је скупо, доста ће бити два. Шта оћеш једну ципелу? одговори му г. Пера.

Анђелина Радосавкићева.

Њ о к и ц а.

Кад би наши адвокати
Знали шта је право,
Онда не би „Наше Доба“
Капарисо ђаво.

Дирко.

Бука: Знаш ли ти, да на хрватском сабору нема више нотабилитета, већ да сви Срби посланици припадају српско-народној слободумној странци?

Шука: Бог с тобом Ђука, ко ти је то опет са тако пресном лажи напунио главу? Или можда се шалиш? . . .

Бука: Нешалим се ја, већ најозбиљније говорим, па што сам рекао, то хоћу и да ти докажем.

Шука: Да чујем!

Бука: Слушај! Српски је клуб лаве прогласио „Заставу“ за свој орган, а до сад још није то своје решење опозвао или оборио, дакле по томе и данас је још „Застава“ његов орган. „Застава“ пак исповеда и заступа начела српско-народне слободумне странке, дакле та начела морају исповедати и они Срби посланици, који су је за свој орган прогласили. Јели ти сад јасна ствар?

Шука: Хм! хм! Оно је тако, као што ти велиш, али за што онда српски нотабилитети оснивају у Будимпешти нов лист?

Бука: Е то је за то, што се „Застава“ њих стиди, па их је од себе отиспула, јер пеће да војује против народа а у нотабилитетској служби, него хоће да је светла и поносна, као што је била за времена нашег дичног Милетића.

Бука: Да ли ти верујеш, да ће потпуно самосталан бити лист, што ће га наши нотабилитети у Будимпешти покренути?

Шука: Како да не верујем, кад међу оснивачима видим и посланике Ал. Стојачковића, Милана Исаковића, баропа Живковића, Ђурковића и Јоцу Михајловића, који никад и у никаквом спошају нису стојали са владом, него су увек били народни трибуни?

Бука: Онда је да богме очевидно, да ће будући лист потпуно самосталан бити. А ко је од њих највише дао од оних 15,000 форината, што су до сад за издавање листа скупили?

Шука: То не знам, али знаће они и Тиса.

Вл.

Песник и жандар.

Песник. Небо нам је превисоко
Кад нас гони гњев жандара;
А земља је тако тврда —
Живима се не отвара.

Човек поштен, ком је правда
И слобода светилиште,
Нема, куда, нема куда — —

Жандар. Има, — од' си у ариште!

Дорћолац.

Из цркве.

А. За што Радић није скинуо камилавку, кад је о богојављењу светио водицу и за што је не скида ни онда, кад чита еванђеље?

Б. Ваљда му прописују црквена правила, да камилавку не сме скинути.

А. То не може бити. Истина, доста је одавно било, кад је његов деда владика Емилијан служио, али се ипак сећам, да је увек круну скидао, кадгод је читао еванђеље и светио водицу.

На то ће рећи један трећи, који је чуо разговор између **А.** и **Б.**

„Е, али у Радићевог деде пије мозак тежак 15 фуната, па се владика пије требао бојати, да ће му мозак на зими озеисти, као што се Радић мора за свој бојати.“

Созврљонц.

Голубови и газда им.

Хвалили се голубови
У газдачкој кући,
Хвалили се, хвалили,
Да немају жучи.

А домаћин рече:

„Част вам и поштење!
Барем неће горко
Бити ми печење.“

Ј.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

ево су ове:

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 „
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 „
Читанка за други разред српске осн. школе	24 „
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 „
Рачунски примери за уч. 3.-ег разр. осн. шк.	8 „
„ „ „ 4.-ог „ „ „	8 „
„ „ „ 5.-ог „ „ „	10 „
„ „ „ 6.-ог „ „ „	8 „
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 „

Историја Угарске, са уводом у историју света,
за ниже разреде средњих школа написао Др.
Фрања Рибари, с мађарског превео проф.
Милан А. Јовановић. Свеска I. . . . . 60 н

„ II. . . . . 60 „

Велика катавасија . . . . . 1.— „

Мала катавасија . . . . . 20 „

Ћимнастичке игре са сликама. Део I. . . . . 1.— „

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати писатој накладној штампарији од које ће добити највећи књижевни рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижарама.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМЕ САДУ

ПРОДАЈЕ СА СВОГА СТОВАРИШТА

ШКОЛСКЕ ТИСКАРИЈЕ

израђене према наредбама вис. школског савета.

1. Главни школски записник у тврдом пове-
зу за 480 ученика — — — — ф. 3.20
То исто за 960 ученика — — — — ф. 5.50
" " " 1920 " — — — — ф. 9.—
2. Школски дневник, 24 табака — — — — ф.—.90
" " " 1 табак — — — — ф.—.05
3. Белешке при држаном школ. испиту, табак ф.—.03
4. Школске сведоцбе на финој хартији — ф.—.02
5. Изкази о стању школа:
  - I. Број домова, душа и т. д. табак — ф.—.03
  - II. Школске куће, намештаји итд. " — ф.—.03
  - III. Учитељи, катихете, управит. " — ф.—.03
  - IV. О успеху у школи " — ф.—.03
  - V. Школ. имање, прихода и расхода табак ф.—.03
  - VI. О радњи учит. и надзорника " ф.—.03

ДВЕ НОВЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СУ САД ВАШ ИЗАШЛЕ.

I.

ЧИТАНКА

ЗА ПРВИ И ДРУГИ РАЗРЕД

НИЖИХ ЗАНАТЛИЈСКИХ ШКОЛА.

Мађарски написали:

Др. Геза Емерици

Мавро Гелери

управитељ занатлијских школа,

бележник зем. занат. задруге.

и

Јосиф Петерфи-Јагочки

министарски надзорник занат. школа.

За употребу српских ученика занатлијских школа

ПРИРЕДИО

Стеван В. Поповић

епарх. школ. референт.

Књига је тврдо укоричена и броји 300 страна.
Цена јој је 90 новч.

II.

ПЛОВИГРАД

ПРИЧА

ЖИЛ-ВЕРНОВА

ПРЕВЕО

Бранко Мушицки.

Књига је изнела 12 штампани табака на
8-ни, и цена јој је само 60 новч.

На обе књиге нека се наручбине упућују
Штампарија А. Пајевића у Новом Саду.

Све дужнике наше, којима су разасла-
те нарочите карте и сада уз овај број црвене це-
дуље, молимо да сваки свој дуг у најкраћем року
подмирити изволи, како би се опростили непреста-
них опомена и ми досаднога посла.

Администрација „Стармалог.“

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1885.

СА НАЈОДАБРАНИЈОМ САДРЖИНОМ И 25 ВЕШТАЧКИ ИЗРАЂЕНИХ СЛИКА

ГОДИНА ЈЕДАНАЕСТА

Цена 50 новч. или 1 динар

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац,
добива комад по 33 новч. Наручбине ваља упу-
ћивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Саду.

ОГЛАСИ.

ПОШТОВАНИМ ДОМАЋИЦАМА

У интересу је сваке домаћице без сумње,
да може у свако доба зготовити добру каву, а
то се зацело најбоље даје постићи мешањем
Чинкел-ове црвеног крста каве, која је као што
сви признају најваљанији и најкуснији фабрикат.

За то не треба ни једна домаћица да про-
пусти, а да не набави за своју кућу:

ЧИНКЕЛ-ОВУ ЦРВЕНОГ КРСТА КАВУ.

Чинкел-ова црвеног крста кава може се
добити у свакој већој специјалској трговини у
округлим пакетима од круте хартије.

Онда је само права, ако има на њојзи за-
штитна белешка црвеног крста.

С поштовањем

Авг. Чинкел-ови синови

10—15

Aug. Tschinkel Söhne.

НАЈВОЉИ
ПАПИР ЗА ЦИГАРЕТЕ
ЛЕ HOUBLON

JE FABRIQUE

FRANCUSEI FABRIKAT
od SAWLEY & HENRY у Паризу.
Ваља се чувати од подражавања!

Само је онда овај папир за цигарете
„правни, ако је на сваком листу отисак
„Le Houblon и ако ваки картон
има марку штитицу и сигнатуру.

500 FEUILLES
FRANCOIS
EDMAY
SAWLEY & HENRY
PARIS.

Propriete de Messrs
SAWLEY & HENRY
PARIS.

Fac-Simile de l'Etiquette 17 Rue Bréangeur à PARIS